

af Jernbanerne, fremdeles maa beholde den Udsigt eller rettere det Løfte og det Lovbud, som de nu have om at faae deres Jernbane. Til de Herrer, som frygte Indtægtskatten som en staaende Skat, vil jeg henstille, om det maasse ikke var klogere at tage Indtægtskatten i den Form, hvori den her foreligger, og hvorefter der dog er Udsigt til, at den vil beholde sin overordentlige Karakter, end til Exempel at faae den i Anledning af Toldspørgsmaalene og derved altsaa faae den slaet fast som en staaende, ordentlig Skat. Desuden vil jeg bemærke, at, da Reglerne for den nugældende Skattelov bleve vedtagne, var det en bestemt Forudsætning, at en Indtægtskattelov som den nu foreliggende vilde fremkomme, idet Reglerne jo bleve givne for to Skatteligninger. Jeg vil endvidere minde om, at det Udvalg, der i sin Tid blev nedsat for at drøfte det Lovforslag, der førte til Jernbaneloven af 1868, henvendte sig til den nuværende høitæredede Finantsminister, som dengang var Formand for Finantsudvalget, for at erfare hans Mening om den finantfielle Virkning af denne Lov, og at den Betænkning, som den høitæredede Finantsminister i den Anledning fremkom med, sluttede med de Ord, at Lovens Vedtagelse sandsynligvis vilde fremkalde en Indtægtskat. Jeg skal endnu berøre et Punkt, der hidtil kun svagt er blevet fremhævet under den nuværende Forhandling, og det er Stemningen i de Egne, som Loven af 1868 angaar, altsaa den vestlige og nordvestlige Del af Sylland. Jeg tror, at det maasse ikke vilde være saa urigtigt ved Overveielser af det Spørgsmaal, om det er rigtigt at lade det foreliggende Lovforslag gaa videre, at tage denne Stemning med i Betragtning. Jeg tror, at der desværre i vort Lands tidligere Historie haves Erfaring nok for, at det kan komme til at se farligt ud, naar der reises stærk Misfornøielse paa et eller andet Punkt, om end denne Misfornøielse er ugrundet, og jeg tror tillige, at dette idetmindste maa give den Lære, at det at fremkalde grundet Misfornøielse vel kunde være af en fuldt saa alvorlig Karakter. Hvad angaar Stemningen i den Del af Landet, som jeg nævnte, da vil jeg forsøge paa med et

Par Ord at skildre den. Man nærer en dyb Uvillie imod det Lovforslag, der her er fremkommet; det har fremkaldt en meget bitter Stemning. Ved at lade Lovforslaget gaa over til 2den Behandling, hvorved Thinget gjør det til sit, vil denne Stemning i høiere Grad, end ønskeligt er, blive rettet imod den lovgivende Magt eller imod Folkethinget. (En Stemme: Det er forfærdeligt!). Et æret Medlem siger: „det er forfærdeligt“, jeg har kun søgt at skildre den Stemning, der hersker i den paagældende Kredts, og jeg har sagt, at jeg troede, det var rigtigt ogsaa at tage den med i Beregningen. Man fordrer Loven af 1868 gennemført og gennemført til den ved samme Lov bestemte Tid, naar uovervindelige Hindringer ikke indtræde, og man fordrer det, ikke som en Naade, men som en Ret; man betragter det som en Uret og Tilfidesættelse og Haan, hvis det ikke sker, Altsammen under den Forudsætning, at der ikke foreligger virkelig gyldige Grunde for en Udsættelse, at der ikke foreligger væsentlige Forhindringer, som Tingen har forudsat, og Tingen har kunnet forudsæ, da Loven af 1868 blev vedtagen. Da nu imidlertid den finantfielle Stilling ikke blot ikke er slettere, men efter Alt, hvad der foreligger, er ikke saa lidt gunstigere, end den var dengang, saa forsvinder efter min Betragtning ethvert Spor af Villighed i at udsætte den Tidsfrist, som er fastsat ved Loven af 1868. Med disse Ord skal jeg slutte, idet jeg opfordrer de ærede Medlemmer til at stemme imod Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

Tugen: Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, rettede i sit Forsvar for sine Paastaaender nogle Bemærkninger imod mig af en temmelig personlig Karakter, men jeg kunde dog have taget mig disse Bemærkninger meget let, hvis det ærede Medlem ikke havde henvendt sig til andre ærede Medlemmer med den Bemærkning, at man i det Hele taget skulde vogte sig for at stole paa det Tilfagn, jeg havde givet i denne Sag. Det ærede Medlem er ikke nogen god Fortolker af de Ord, jeg tidligere har nedskrevet; thi, naar jeg har sagt, at jeg, dersom den vesttydske Jernbane